

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2073/2015

21.01.2016. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, чланова већа, у спору тужиоца З.В. из В., чији је пуномоћник В.П., адвокат из В., против туженог Предузећа Д.т. АД из В., кога заступа Ж.Ђ., адвокат из В., ради исплате разлике топлог оброка, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6511/13 од 01.04.2015. године, у седници одржаној 21.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6511/13 од 01.04.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6511/13 од 01.04.2015. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 388/13 од 02.10.2013. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му за период од 01.01.2007. до 31.03.2007. године, на име разлике топлог оброка, исплати 8.400,00 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате, а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 51.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 395. ЗПП (погрешно означено као чл. 404. став 1. важећег ЗПП), због потребе уједначења судске праксе.

Решењем Р4 78/15 од 02.09.2015. године Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији применом чл. 395. ЗПП.

Према чл. 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом по одредбама чл. 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености

ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

И по оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из чл. 395. ЗПП нису испуњени. У ситуацији када не постоји одлука Уставног суда о томе да одлука Управног одбора туженог од 08.05.2007. године није у сагласности са законом и Уставом, односно није поднета иницијатива за покретање поступка за оцену уставности и законитости те одлуке пред Уставним судом према чл. 167. Устава Републике Србије, чињеница да та, као и претходна одлука Управног одбора од 23.05.2006. године, у деловима који се односе на право запосленог на исплату топлог obroка, без обзира што нису објављене, како је то прописано чланом 196. Устава Републике Србије, не значи да се не могу примењивати. Притом, утврђена је чињеница да је тужиоцу исплаћиван топли оброк у износима од по 10 динара за сваки радни дан сагласно одлуци Управног одбора од 07.05.2007. године. Потреба за уједначењем судске праксе у овом случају не постоји, имајући у виду да је у парницама са истим основом спора судска пракса надлежног апелационог суда уједначена.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према чл. 506. став 1. (прелазне и завршне одредбе) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровешће се по одредбама ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09). Међутим, према чл. 23. став 3. новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), објављених у „Службеном гласнику РС“, бр. 55/14, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона. У овом случају, правноснажна другостепена пресуда која се побија ревизијом донета је 01.04.2015. године, после ступања на снагу наведених новела Закона о парничном поступку.

Тужба у овом спору ради исплате разлике топлог obroка поднета је 27.02.2010. године.

Имајући у виду да се ради о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побијаног дела (8.400,00 динара) не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу чл. 404. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**